

Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.

Illustration: Gert Ejton

Netværkeri - iskoldt og beregnende

"Gider du lige at kommunikere det rundt i dit netværk?" Eller: "Jeg spørger lige mit netværk."

Det er gængs tale og adfærd. At man sådan lige kaster et ønske, en opfordring eller en forespørgsel ud i det, man kalder sit netværk.

Det kan være alt muligt fra at finde en bolig til sit barn eller sit barnebarn, som skal flytte til for eksempel hovedstaden, eller at videreformidle, at den eller den eller en selv nu er ledig på arbejdsmarkedet og vil have sit cv cirkuleret omkring. Eller at man har noget, man vil sælge eller købe eller vide. Med andre ord: Man har et ærinde.

Og det hele under det venskabelige netværks dække.

Men dét, det handler om, er, at man skal bruge andre menneskers kompetencer eller forbindelser eller pengepung til noget.

Lad mig sige det ligeud: Jeg har det vildt svært med den form for menneskelig kontakt. At man sådan uhæmmet har samlet sig en kreds, man bare kan bruge efter forgodtbefindende.

Måske er man venner med nogle af dem, men hovedsagligt er ens netværk meget, meget bredere end det. Netværket er noget, man samler på. Som frimærker, pokemonkort, eller hvad ved jeg.

De mest eftertragtede værdige er dem, der rent faktisk har magt og indflydelse. Som man kan bruge til at udfylde et aktuelt behov, og hvis ikke der lige er et forehavende på agendaen, så kan man bruge dem til at pynte sig med.

Pyhh, hvor er det ucharmerende.

Det er endda kommet så vidt, at denne utilslørede samlermani af andre mennesker,

som var de nyttige venteagenter, er mere end socialt accepteret. Det forekommer mig at være voldsomt koldt, kynisk og uskønt, og jeg er dybt forundret over, at det er en acceptabel tankegang. Og det er endda mere end acceptabelt, det er en ressource, som bliver fremhævet som en kvalitet i næsten ethvert cv.

Jeg kan på ingen måde lide tanken om at være i nogens netværk, som om jeg bare er sådan en, man kan henvende sig til, når man skal bruge mig, men som man dybest set ikke er interesseret i at lære nærmere at kende.

Jeg har heller aldrig haft et netværk. Måske er der noglen, der mener, at jeg her kommer med en usandfærdighed, for jeg er da både på Facebook og LinkedIn. Og jeg deler da jævnligt diverse videoer og opslag. Og ser andres. Men jeg anser ikke en eneste af dem, som modtager mine meddelelser, som mit netværk lagret til senere nyttig afbenyttelse. Men blot nogle mennesker, som jeg synes det er hyggeligt at høre fra, og som i mange af deres opslag enten får mig til at grine eller blive klogere eller forundres ... Og som jeg gerne vil indvie i mine observationer og tanker.

Jow, jeg har lige her i farten glemt, at jeg engang for mange år siden, da jeg var informationschef og underdirektør på Carlsberg, blev inviteret til at være medlem i en såkaldt VL-gruppe. Det er grupper af virksomhedsledere, der plukker medlemmer, som de mødes med cirka otte gange om året på diverse arbejdspladser, hvor hver enkelt selv har en helst højere placeret ledende stilling. Her trakterer man på skift på et generøst aftensmåltid og fortæller om sin virksomhed og vender forskellige problematikker med sine

VL-fæller. Jeg takkede i sin tid pænt ja og oplevede i nogle år samværet som både relevant og spændende. Mine VL-kolleger var alle imødekomende og hjertelige. Så i den sammenhæng fungerede det meget godt.

Jeg oplevede heller ikke, at der var et misbrug af hinandens positioner. Man var hovedsageligt, så vidt jeg noterede mig det, interesseret i at lære hinanden at kende som mennesker og som ledere. Og den direkte udveksling af erfaringer var nyttig og udviklende for de fleste.

Det menneskelige aspekt var uanset den faglige indpakning den vigtigste vinkel. At nogle, man syntes særligt godt om, endte i diverse bestyrelser, ja, det opfatter jeg som en helt naturlig konsekvens af relevant samvær.

Så det er ikke den form for netværkeri, jeg anker imod. Det er tidens isende egoistiske perspektiv på menneskelige relationer. Hvor det hedder MIG! MIG! MIG! og mine behov, og hvor den umiddelbare menneskelige kontakt og gensidige indsats ikke er i spil.

Netværkets iskolde beregning afslører sig for eksempel i samme sekund en CEO (Chief Executive Officer = administrerende direktør) fratræder. Momentant flytter netværket blikket væk fra vedkommende og retter det fokuseret og røvslikkende mod efterfølgeren. Og den, der nu må kalde sig forhenværende, er lige pludselig den absolut mindst attraktive fisk i den store kolde netværksdam.

Netværk, som på overfladen ligner en vennesæl og levende skabning, men er, når det yderste lag er pillet af, blot et knoklet gæspenst, som ikke har særlig meget fedt eller varme at give af.